

Tempus fugit

Cristina Aded
Alejandro Arribas
Darío Cervera
Ainhoa Martínez
Blanca Micó
Carla Murillo
David Quiles

Letra
nova

bromera

La bala impacta en el meu costat dret i perfora la carn ressentida per les drogues i l'alcohol. Perd l'equilibri i el terra em fa un petó. M'arrossege pel sòl brut, exhausta i moribunda, mentre em menge, sense adonar-me'n, la cabellera. Amb esforços apocalíptics arribe al seient de l'esportiu i m'ensorre en ell. M'observe a l'espill del retrovisor. Els meus cabells són ara cerres d'un raspall trencat per l'ús. Els meus ulls vidriosos recauen en la taca roja del ventre, que té ara l'aspecte d'un enorme núvol roig de sang. El rímel negre ha format cascades negres de llàgrimes que em discorren per les galtes.

Inconscientment, agafe fort el seu penjoll. Ara m'adone que ell tenia raó. Sempre l'havia tingut.

Ja no tinc forces per a lluitar. Em deixe portar pel destí. Pense en Valentina, i en el pare. I després caic en una voràgine freda i obscura de mort. A l'últim, silenci.

«En aquest joc no escollim mai. És la mort la que guia els nostres passos i sempre ens guaita al final del camí.»

El sol brilla en el cel, però encara així tinc fred. Una sensació estranya em tenalla l'ànima. Accelere el pas i en pocs minuts arribe al quarter general de la Gendarmeria.

De seguida em rep Carlo, amb el malnom de Monetta, com sempre malgirbat però molt atractiu. Té un semblant seriós i en els ulls refulgeix una llum de... con-

dolència? No estic segura, per això li demane que em porte immediatament al despatx del capità de la Gendarmeria de la Sereníssima República de San Marino, Alessandro Mengono, que fou amic íntim del meu pare.

Immediatament Carlo obeeix i recorrem l'edifici en cerca del capità. Encara que ens coneixem des que érem xiquets, compleix els meus desitjos amb molt de rigor. És, sens dubte, el resultat de ser la cantant més famosa i internacional d'un país.

Arribem al despatx i Alessandro em rep molt agradablement, encara que amb la mateixa expressió que abans presentava Carlo. Què ocorre ací? Sec en una tova butaca i xarrem una estona d'afers banals que no vénen al cas. M'adone que m'intenta distraure. Què pretén? Em pose seriosa i li ordene que em conte el que haja de dir-me.

La seua expressió s'obscureix i compleix la meua petició. Em comunica que la meua germana Felícia, desapareguda fa dos mesos, ha sigut trobada, i que, per desgràcia, per culpa de causes que encara s'investiguen, és morta.

Ho diu amb el mateix to que utilitzaria per a convidar-me a sopar al restaurant de la cantonada, així que tarde un instant en processar la informació que em dóna.

Quan comprenc el missatge, el significat em colpeja bruscament la ment com si d'un punyal de gel es tractara. Felícia. És morta. No és possible. Com ha ocorregut? Estic tan desconcertada que ni tan sols puc plorar. Del

llagimal només naix un projecte de llàgrima quasi seca que ni tan sols té força per a caure per la galta.

Alessandro i Carlo expressen les seues condolències, però jo ja no els escolte. La meua ment pega voltes. Ha sigut un assassinat? Un accident?

Em decidisc a preguntar-ho, però no puc parlar. Tinc una baixada de tensió i el meu cos es pren unes vacances.

Quan desperte, em trobe en un centre d'urgències. Carlo m'acompanya. El mire als ulls i ell em pregunta si estic bé. Li responc afirmativament. En aquest instant, el metge surt i confirma que estic sana. Així, Carlo i jo pugem al cotxe i sortim cap a casa meua.

Ma casa, un xicotet adossat als afores de la ciutat vella de San Marino, m'espera. Done les gràcies a Carlo pel viatge i li demane que em porte a veure el lloc on és la meua germana a la vesprada. Tenen previst començar la investigació a les tres, i la meua intenció és participar-hi activament.

Es mostra reticent, però amb bona mà com la meua i l'amistat que ens uneix, accedeix finalment. Quedem a migdia a les tres menys deu davant la comissaria, ens acomiadem i se'n va.

Quan entre a ma casa, em relaxe immediatament. L'ambient ací és tan càlid i familiar... A pesar de la mort recent de la meua germana, el meu primer pensament es dirigeix cap a Carlo. M'agrada moltíssim, però no li ho he dit mai. Potser per por, o perquè tenia afers més

importants. A més, ell tenia fama de casanova entre les xiques fa uns anys. Això, finalment, és el que m'ha decidit a no dir-li-ho mai.

Però només arribe a la cuina, em rep el retrat de Felícia. La seua mort m'ha agafat desproveïda. Feia més d'un mes que estava desapareguda, però sempre havia mantingut l'esperança que estiguera viva. Ara m'adonava que estava errada. En la intimitat que conferia ma casa, per fi, vaig poder plorar. El meu gos, a qui no havia apreciat fins ara, gemegava entre les meues cames. Notava el que em passava. Li ho vaig agrair.

Esgotada agafe la foto, on també eixim el pare, mort fa anys, i jo. Arribe al sofà i m'arraulisc entre els tous coixins. Observe la foto. Estem els tres esplèndids, just abans d'un concert del pare.

Felícia i jo erem bessones, encara que qui no ens coneixia no pensava ni que fórem germanes. Teníem la mateix grandària i complexió, però érem radicalment diferents. Felícia era morena, amb els ulls blaus verdosos i un caràcter estrany i indomable. Constantment canviava d'opinió sobre qualsevol tema i solia vestir roba gòtica, però alhora elegant. En certa manera, era la còpia femenina de mon pare.

En canvi, jo era idèntica, segons testimonis, a ma mare. La meua cabellera era de molts colors que variaven des del ros platí fins al pèl-roig castany. Tenia uns ulls quasi negres que ressaltaven la meua pell pàl·lida. Era decidida i tranquil·la, i el meu vestuari solia ser *casual* i molt esportiu.

Observe la foto. Només falta ma mare. Ella va morir en un accident de trànsit quan nosaltres acabàvem d'eixir de l'hospital després del part. Folvo Monetta, el nostre pare, va lluitar com un lleó per fer-nos tirar avant. No recorde haver-li vist rendir-se mai davant cap contratemps, i ens educà a ambdues plenes de valors.

I ara estava sola. No tenia ni mare, ni pare, ni germana. Per sort encara tenia el meu gos. El vaig abraçar fortament.

De sobte, mire el rellotge. Dimonis! Són les tres menys quart. Si no m'afanye, faré tard. Ràpidament, vaig a l'armari i seleccione una roba a l'atzar. Ixen escollides una camisa blanca amb flors blaves i una falda llarga blanca. Finalment, m'enfunde en les meues ballarines negres i marxe cap a la comissaria.

A les tres menys cinc hi arribe. Carlo em mira de fit a fit. Em retrau la meua impuntualitat en silenci. Jo no el contradic. Té pressa. Muntem al cotxe i ens encaminem cap al lloc on hi ha la meua germana. O almenys, el que queda d'ella.

Arribem al cap d'uns minuts a Montegiardino, la més xicoteta de les províncies de San Marino. Un gran cúmulo de cotxes de policia talla el pas al petit poble. Baixem i ens dirigim directament cap a Alessandro, que es troba investigant. Tot i la gran quantitat de treball que té, ens atén un moment. Aconseguix indicar-nos que hem de continuar recte.

Així ho fem. Baixem una costeruda via i, sense adonar-nos-en, arribem a la frontera amb Itàlia. A qualsevol

persona estrangera li pareixeria estrany, aquest fet, però per a un santmarinés era d'allò més normal. Estem acostumats a la grandària reduïda del nostre país.

En la mateixa frontera hi trobem una sensacional mansió de luxe en la qual no m'havia fixat mai. Tenia un jardí esplendorós amb estàtues de marbre i plantes exòtiques. En un racó amagat, un terrari per a lepidòpters, davall un porxe que sostenia una terrassa enorme amb una barra americana. Hi havia també un gran garatge on descansaven camions, motos, avionetes, planejadors i moltíssims esportius d'alta gamma. Cap allà ens dirigírem.

El garatge estava saturat de policies. Prompte descobrisc per què. S'amaguen darrere d'ells un luxós esportiu. Després que Carlo m'identifique, s'endarrereixen perquè puga veure l'esportiu.

La següent imatge no la oblidaré mai. Com en un malson, el cadàver de la meua germana Felícia em mira enfonsat al seient de l'esportiu. Està tesa, blanca. No pareix ella. Els ulls no tenen llum. La roba ja no li dona un aspecte elegant. No respira.

I sense adonar-me'n, plore. Plore per Felícia, pel pare, per la mare, per mi i per Carlo.

És entre la cortina de llàgrimes quan veig una cosa diferent en el cadàver. A la mà dreta, una espantosa taca negra trenca l'hegemonia pàl·lida de la pell. Agafa la forma d'una nota musical negra i destructiva.

Carlo m'agafa del braç i tracta de traure'm d'aquella escena de terror. Però jo no puc moure'm. La taca negra

m'ha hipnotitzat i acapara la meua atenció. És una espècie de reclam, de crit. M'aprove a ella i la fregue amb l'índex. Sent una palpitació. Això amaga alguna cosa poderosa. Ho sé.

Per desgràcia, la insistència de Carlo m'obliga a marxar. Però interiorment em decidisc a investigar tot el que puga sobre aquesta taca.

Tornant a casa, Carlo em conta detalls de la investigació. Per culpa d'un sabotatge durant una partida de pòquer finançada amb diners il·legals, s'havia format un tiroteig que havia acabat amb la vida de tots els presents, inclosa la meua germana, excepte el cap de l'organització, que fugí miraculosament.

Felícia, moribunda, havia aconseguit arrossegar-se fins a l'esportiu, però havia rebut un impacte de bala que l'havia feta dessagnar-se. Finalment, per aquest motiu, havia mort.

No perd detall, i memoritze tota la informació que Carlo m'ofereix. Potser em servisca en el futur, per a la meua investigació particular.

A més, em fa la sensació que la taca que hi havia a la mà m'és coneguda. Però de què? Això és el que no sé. Tinc les dades a la punta de la llengua, però em falta l'enllaç.

Cavil·lant, passa el temps i sense adonar-me'n arribe a ma casa. Carlo condueix amb celeritat. Em fa una abraçada forta. Ai, Carlo, com t'estime. Em promet que vindrà a veure'm prompte, s'acomiada i entre a ma casa.

Necessite descansar, relaxar-me. Per sort, hui fa bon temps, així que prepare una gran tassa de te blanc i pugue al balcó. La meua butaqueta blanca i tova, amagada entre dos rosers de te esplèndids, em convida a seure i contemplar el paisatge únic de San Marino, presidit pel magnífic castell.

El castell... Quins records més agradables transportava a la meua ment. Havia passat moltíssim temps des que Felícia i jo hi jugàvem a l'amagatall entre les parets i les torres, però no havia canviat gens. Indiferent al temps, l'oratge i tota la resta d'elements materials, semblava un lleó de pedra que descansava sobre el vessant de la muntanya Tità, i que gaudia de l'enorme fruit del seu treball.

Potser el castell influïa en el caràcter dels santmarinesos, gent agradable i acollidora, que respectava a tots, s'oposava a qualsevol acte bèl·lic i, per damunt de qualsevol altra cosa, defensava la llibertat, que era lema nacional i el bé més preciat de la població.

Els santmarinesos estaven especialment orgullosos d'haver-la aconseguida i mantinguda sense entaular mai una guerra, encara que sí que havien necessitat defensar-se dels seus enemics, fet que va fer nàixer les tres torres del castell: la Guaita, la més vella; la Fratta, la més alta sobre el cim de la muntanya Tità, i la Montale, la més forta.

Les tres germanes, com diem els santmarinesos. Faig un glop al te, i involuntàriament torne a pensar en Felícia

i la taca. Cada volta que hi pense, estic més convençuda que l'he vista en algun altre lloc. Però on?

Mire el menjador a través del cristall. Damunt la tauleta hi tinc una foto del meu pare. És clar! Ara ho comprenc. Aquella taca ja l'havia vista en el cadàver del meu pare anys abans. Mira per on, havia mort durant un concert d'un atac al cor.

Tot això estava relacionat. Ho tenia clar. Però ara havia de concentrar-me, i anotar-ho tot en un paper perquè no se m'oblidara. En el futur em podia ser important.

Tot plegat, escolte el timbre de la porta i uns cops que conec molt bé: Carlo. Baixe corrent i òbric la porta. Allí, em trobe amb un ésser que pareix d'un altre món: uns ulls marrons, uns cabells negres i suaus i una pell morena defineixen el bellíssim home de la porta.

Em pessigue i em dic a mi mateixa que deixi de fer un rostre embadocat i el deixi passar, però vaja, no puc. Seguisc enamorada d'ell fins als garrots. Si almenys em corresponguera...

Només la seua veu, demanant-me permís per passar, aconsegueix posar en funcionament els meus mecanismes. Respectuosament, em faig a un costat i ell entra a casa. Immediatament, es dirigeix a la cuina i deixa damunt de la taula una gran bossa blanca que, pel poc que veig, deu portar menjar.

No m'equivoque. De la bossa trau, a continuació, una botella de lambrusco, les meues galetes de mantega preferides i uns aperitius de cereals. Què vol dir això?

No fa falta que ho pregunte. Ell m'ho explica. Carlo, sabent que em trobava sola en una situació tan adversa com la meua, ha decidit acompanyar-me i sopar amb mi.

La veritat, m'alegre moltíssim. Carlo és un bon amic, i sens dubte la seua companyia em farà bé. A més, jo, que tendisc a ser maximalista i passar-me amb les quantitats, vaig cuinar ahir més espaguetis *alle vongole* dels que em puc menjar, així que em va bé que algú m'ajude a liquidar-los.

El porte al menjador. Calfe els espaguetis, servisc el lambrusco i comença el sopar.

El cap em fa voltes i no puc parar de riure. Carlo fa més d'una hora que conta acudits i encara no vol parar. Intente dir-li, entre riallades, que ho deixe ja, però sóc incapaç, i això encara em fa riure més. Ai, mare, això deuen ser els efectes secundaris d'un excés amb el lambrusco.

A poc a poc, i amb molts intents, aconseguim calmar-nos. La veritat és que ha sigut un moment genial, i les bromes han ajudat a relaxar-me i descarregar la tensió que havia acumulat últimament.

Mire Carlo. Ebri està, si és possible, encara més bell. Ha d'adonar-se que el mire, perquè es posa roig com una tomaca fregida. Deu ser que jo a ell també li agrade? Ai, Déu meu! Ara sóc jo la que em pose tan roja que quasi es podria dir que estic a punt de morir-me.

Per desviar l'atenció, mire cap a un altre costat i em trobe amb la foto de la meua amiga Amanda Ricoletto, amb la qual vaig coincidir a l'institut, que treballa de científica al nord del Canadà.

Carlo també mira la foto, però a ell li canvia el gest; la foto no li produeix bons records. Com ja he dit, fou un casanova en l'època de l'institut, va eixir amb moltes de les meues amigues. Amanda no n'era una excepció. Havien sigut nóvios durant quatre mesos en quart curs. Va ser una relació plena d'alts i baixos i problemes.

Perquè Amanda no és tan sols la meua amiga, sinó que també és la filla del president de San Marino. Així que, quan començaren a eixir junts, molts acusaren Carlo de tenir com a únic objectiu els diners d'Amanda.

La grandària reduïda de San Marino ajudà al fet que la notícia s'estenguera pels set pobles del país i inclús algunes zones d'Itàlia properes. La situació fou tal que Carlo arribà a tenir pintades en la paret de sa casa. Finalment, per no tenir més problemes, Carlo decidí trencar amb Amanda.

I ara l'única amiga que tenia el casanova oficial del país era jo, la xica tímida i introvertida, plena de misteris.

Li ho vaig preguntar. Necessitava saber per què havia trencat el cor de tantes xiques, amigues a les quals vaig veure sofrir per la seua culpa.

Al principi, no contestà. Només mirava per la finestra, amb la mirada perduda entre els arbres del carrer. El temps transcorria lent i en silenci. Però quan pensava que ja no em contestaria, va parlar.

La seua resposta em deixa bocabadada i totalment aclaparada. Aquestes relacions, que Carlo creava i trencava al seu gust, només eren per una persona: jo.

Carlo estava enamorat des de feia anys de mi, però jo era massa tancada per a ser conquistada. Per això havia començat a eixir amb les meues amigues. Però em desitjava a mi.

En aquell moment, no donava crèdit. El terra gira davall els meus peus. Em correspon! Carlo apropa el rostre lentament cap a mi i em besa. Té bon gust, de xocolate i llima dolça. És clar, les postres. Que panoli que sóc. L'abrace fort i m'oblidi de tot.

Em gite lentament en el sofà i Carlo, damunt de mi, abaixa els tirants del meu vestit mentre em besa, i jo li retire lentament la camiseta. Està calent i els seus cabells refulgeixen amb força. Quan ens volem adonar, som nus.

M'agafa entre els seus forts braços i puja les escales que condueixen al meu llit. Allà em deposita amorosament i continuem realitzant el nostre ritual de passió, besos i amor.

Ja no sóc jo. Les nostres pells, atentes a qualsevol sensació, gaudeixen del nostre contacte continu. Només el sent a ell, ell i una petita part de mi. Extasiats, ens fonem l'un amb l'altre i ho compartim tot. Ara, en som u.

Estic esgotada, però al mateix temps feliç. Sóc ací, al meu llit, abraçada a l'home que més estime. Espasmes residuals de plaer em recorren el cos anestesiats pel desig. Em pegue la volta i el mire. Pareix tret d'un somni. Dorm profundament. Els seus cabells morens encara brillen

amb força, i la seua respiració complementa la meua, establint un ritme celestial.

És tan irresistible, que no puc evitar fer-li un bes en la punta del nas. Per desgràcia, el desperte. Endormiscat, em mira amb els seus ulls lluminosos. Li demane perdó, però ell no està preocupat ni ofés. Ja no té son.

Comencem a xarrar, ja que no dormim, i jo, després de cavil·lar-ho un poc, decidisc contar-li els meus esbrinaments sobre la mort de Felícia i la seua taca, la relació que té amb el meu pare i la decisió d'investigar pel meu compte. Ell, pacient, m'escolta atentament.

Quan acabe de parlar, Carlo, com a policia que és, m'expressa la seua opinió des dels punts de vista professional i personal. Coincideix amb mi en quasi tots els punts, si bé pensa que investigar el cas sola és massa perillós i no m'ho permet.

Finalment, arribem a un acord. Carlo m'ajudarà durant la investigació particular. Em ve molt bé, perquè ell és policia, i a més, té experiència en situacions perilloses amb les quals em podria trobar durant la investigació. Ambdós ens abracem i prompte ens adormim de nou.

La llum del sol que entra per la finestra no para de titillar i em desperta. Per sort hui no he de treballar, perquè hauria fet tard a la discogràfica. Mire al meu costat, però està buit. Carlo ha marxat.